

DRUŠTVENE NOVICE

P. Kunaver:

NOVOLETNA JELKA POD TRIGLAVOM

Na klasični gimnaziji v Ljubljani imamo veliko družino tabornikov in tabornic. Mnogo od njih je že bilo po večkrat na Triglavu. Planinska in kraška priroda jih vedno vabita na daljše izlete v gore in jame. Za svojega zaščitnika pa so si izbrali našega očaka Triglava ter se zato po njem imenujejo »Triglavska družina tabornikov«.

Mnogi od njih se zavedajo, da je postal Triglav posebno pomemben v osvobodilni vojni, ker je navduševal naše borce za boj proti okupatorju, ki nam je iztrgal med drugim tudi Gorenjsko s Triglavom vred. Saj je bilo dovolj bridko med obema vojnima prenašati krivično mejo, ki je šla čez Triglav, a brez Triglava nam ni bilo mogoče živeti. Triglav je pomenil za Slovence svobodo in obstoj. Takoj ob ustanovitvi naše družine smo se nekako zaobljubili, da bomo po možnosti vsako leto po enkrat poromali v njegovo območje. Do sedaj smo obljubo še vedno izpolnili in vsako novoletno noč prebili v Vratih. Bili so to nepozabni dnevi, pa naj je bilo vreme lepo ali ne, naj je sijalo sonce ali pa naj je metlo in je neprestano grmel izpod megel, ki so zavijale zasnežene stene v prosojen pajčolan. Do sedaj smo imeli vedno toliko snega, da smo lahko tudi smučali na enem od plazov pod Cmirom. Letos pa nam je bila zima posebno naklonjena.

Zbralo se nas je kar petdeset tabornikov in tabornic, ki smo 31. decembra zapustili Mojstrano. Ker smo imeli med seboj mnogo nižješolcev, smo najeli sani, da nam je konj prepeljal težke nahrbtnike do Aljaževega doma. Seveda bi bil konj omagal na Kredu in drugod na strmih klancih, a vsi starejši taborniki so se na kritičnih mestih uprli v sani, da smo srečno premagali nevarne strmine.

Snega je bilo le toliko, da je bila narava res zimska. Le v velikih višinah je bilo toliko snega, da so bile vse stene razen navpičnih mest čudovito zasnežene. Redke megle so tu in tam zastirale vrhove in modro nebo.

V prejšnjih novoletnih nočeh smo novoletno jelko praznovali kar v mali jedilnici Aljaževega doma, ker bi globoki sneg drugačno praznovanje komaj dopustil na prostem. Letos pa kakor nalašč — komaj deset centimetrov snega. Zato smo si izbrali najmogočnejšo dvorano Slovenije — sklep Vrat pod Triglavsko steno — za naše praznovanje novoletne noči. Resni spomenik padlim gornikom, katerim se moramo zahvaliti, da je Triglav zopet svoboden in naš, je bil pozno popoldne dne 31. decembra pozorišče priprav. Na skalo smo poleg spomenika postavili novoletno jelko, ji s kamenjem utrdili podstavke, dve tabornici pa sta jo lepo okrasili s svečkami in drugim. Malo v stran od skale pa smo nanosili veliko grmado za kres.

Narava sama se je pripravljala za slovesno noč. Veter se ni zganil. Mesec je priplaval kot prvi krajec na nebo in zimska ozvezdja so zažarela in pričela svoj pohod čez mrki nočni Triglav.

Ceprav je bilo med nami mnogo tabornikov od 11 do 14 let, so vsi pred polnočjo odšli skozi temni gozd za Aljaževim domom proti spomeniku. Mesec je že davno zašel, a Jupiter je stal nad Cmirom sredi Dvojčkov. Od zvezd in snega je bila noč izven gozda skrivnostno razsvetljena. Triglav je stal kakor mogočna kulisa v ozadju spomenika, jelke poleg njega in grmade pod njim. Silna narava je pomirjujoče vplivala na mladino, da se je tiho zvrstila okoli spomenika. Malo pred polnočjo je zagorel kres. Zrak je bil tako miren, da so plameni švigali vertikalno proti nebu. Celo sveče na jelki so mirno gorele. Obojna svetloba je dvignila spomenik iz teme. Starejši taborniki so zapeli najlepše partizanske pesmi in naš lepi »Oj Triglav, moj dom!« O polnoči je švignilo devet raket v nebo in mladina si je čestitala k Novemu letu. Še nekaj pesmi in zadnja taborniška: »Dan je šel čez gore, čez polje, vse že spi v tihem snu, noč je tu — in tiho smo odšli od naše novoletne jelke sredi velikanskega triglavskega amfiteatra k počitku.

Se dva dni smo uživali tiho zimsko naravo Vrat. Nekateri so se povzpeli na Luknjo, večina do stare karavle pod Sovatno, smučarji pa so iskali redkih smučišč med skalovjem, ker je bilo tako malo snega. Od Vrat in Triglava smo dne 2. januarja vzeli slovo na planini Viški, toda očak se je že zavlil v sive megle.